

Dem i Stand til at indfri det i Deres ærede Skrivelse af 31. Juli d. A. givne Tilsagn, har man dog ment i Betragtning af vort mangeaarige Samarbejde at burde indrømme Dem den ønskede Frist indtil 15. Oktober d. A. til at bringe Ligevægt til Veje imellem Deres Depositum og Deres Mellemværende med os, saaledes dog, at det nu fremtræder som et bestemt Krav fra Bankens Side, at enhver Overtrækning maa være endelig dækket inden førnævnte Datum, og at Overtrækning efter denne Datum under ingen som helst Omstændigheder vil blive tilladt.

Man havde ganske sikkert ønsket, at det vilde have været Deres Excellence muligt at nedbringe Beløbet af 75,000 £ af løbende Tratter til et Beløb af 50,000 £ længe inden den af Dem nævnte Frist af 8. Juli 1908, men man skal dog i denne Henseende imødekomme Deres Ønske, selvfølgelig dog under den uafviselige Forudsætning, at Deres forskellige Konti behørig reguleres paa den ovenfor anførte Maade.

Skulde dette ikke ske, maa Bankens selvfølgelig betragte sig løst fra ethvert som helst Tilsagn og forbeholder sig sin fulde Ret til i enhver Henseende at foretage de Skridt, som den maatte finde nødvendige til at værne om sine Interesser.

Ærbødigst

Privatbanken i København,
Aktieselskab.

J. Larsen. A. Heide.“

Dette Brev har været fremlagt i Københavns Kriminal- og Politiret den 21. April i Aar. Saaledes skriver Københavns Privatbank til Landets Justitsminister den 10. September 1907, et Rykkerbrev af den Beskaffenhed, som man kan se Folk sende ud til saadanne Kunder, som de foragte, fordi de vide, at det, disse Kunder gaa ud paa, kun er at snyde de Folk, de skyldte Penge. Det er et saadant Sprog, at ingen kan være i Tvivl om, at de Herrer allerede den Gang vidste, at Albertis Forretninger sandelig ikke vare i nogen tilfredsstillende Orden. Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa dette.

I denne Forbindelse skal jeg endnu kun minde om, at det fremgaar af de for os her foreliggende Forhør, at Bankens Direktører have spurgt Bankens juridiske Konsulent, efter at man var kommen til Klarhed over, at Alberti havde aflagt falsk Regnskab, om de havde nogen Pligt til at melde ham til Politiet, og at deres juridiske Raadgiver har sagt Nej. Han mente

vel, at der ikke var nogen juridisk Pligt — om nogen moralsk Pligt synes der slet ikke at være Tale. De Herrer i Privatbanken synes ikke at have kunnet tænke sig, at der var noget, som hed Moral i Spørgsmaalet Alberti og Privatbanken.

Jeg skal indskrænke mig til at fremsætte disse Bemærkninger som Repræsentant for en sjællandsk Valgkreds, som Repræsentant for Hundreder og atter Hundreder af Smaaborgere, som ere ramte ved denne Katastrofe, og som jeg mener have et retsgyldigt Krav overfor Privatbanken. Privatbanken erkender det jo selv ved at tilbyde delvis Erstatning. Idet jeg fremhæver dette, vil jeg paa disse Menneskers Vegne nedlægge en alvorlig Protest mod den efter min Mening skandaløse Maade, hvorpaa Likvidationskomiteen er optraadt i denne Sag. Jeg vil her sætte dette Spørgsmaal under Debat: Hvad skal der videre ske, for at Retten kan faa sin Gænge? Jeg ønsker i hvert Fald ikke at sidde her og være med til at underskrive den gamle Deviser, der lyder saaledes:

I denne Urettens Verden,
der findes end ikke den Plet,
hvor Guldet ej kan formilde,
og Guldet har altid Ret!

K. Pedersen: Maa jeg begynde med at sige i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra den sidste ærede Taler (Andreasen), uden i øvrigt at komme nærmere ind paa at omtale Sagen, at det Forlig, der er sluttet mellem Privatbanken og Likvidationskomiteen, paa ingen Maade tilfredsstillende mig.

Jeg har ellers et Par Spørgsmaal, jeg gerne vil omtale ved denne Lejlighed. Det ene er Remonteringen af vor Hærs Heste. Der har under disse Forhandlinger Aar efter Aar fra ærede Medlemmers Side lydt Utilfredshed med, at man ikke i saa høj Grad, som ønskeligt var, kunde benytte vore egne Heste til Remontering af vor Hærs Hestebestand, og ikke mindst siden 1901 ere disse Ønsker fremkomne. Men under denne Forhandling har jeg ikke hørt, at nogen har peget derpaa, uagtet Forholdene siden 1901 langtfra ere blevne bedre, snarere have forværret sig, og det har i hvert Fald for mig været en stor Skuffelse at høre, at man i Aar i Udlandet, dels i England og dels i Tyskland, har købt ikke mindre end 130 Heste, medens man herhjemme kun har købt 69. Det forekommer mig, at et saadant Forhold er en Haan mod den danske Landbostand. Jeg kan ikke forstaa det paa anden Maade,